

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งทฤษฎีและแนวคิดต่างๆ โดยจำแนกประเด็นการศึกษาดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ
2. แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจภายใน
3. แนวคิดเกี่ยวกับการแนะแนวกลุ่ม
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ

1.1 ความหมายของแรงจูงใจ

สุมาลัย วงศ์เกษม และคณะ (2546: 43) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจ คือสิ่งที่บุคคลคาดหวัง บุคคลอาจจะพอใจหรือไม่ก็ได้ แรงจูงใจจะเป็นพลังให้บุคคลแสดงพฤติกรรม สามารถกำหนดเป้าหมายของพฤติกรรม และกำหนดระดับความพยายามของตัวเองได้

อริยา อุยา (2546: 3) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจ คือความปรารถนาที่จะบรรลุเป้าประสงค์ หรือความรู้สึกที่กระตุ้นหรือเร้ากระทำ เป็นพลังภายในที่ก่อให้เกิดพฤติกรรม

จะเห็นได้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง ความปรารถนาที่จะบรรลุเป้าประสงค์ หรือความรู้สึกที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรม สามารถกำหนดเป้าหมายของพฤติกรรม และกำหนดระดับความพยายามของตัวเองได้

1.2 แรงจูงใจในพุทธธรรม

พระพรหมคุณาภรณ์ (ปยุตฺโต) (2549: 490-494) กล่าวว่า แรงจูงใจในการกระทำของมนุษย์ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1) ความพอใจ ชอบใจ ยินดี อยากรักใคร่ ต้องการ ที่ไม่ดี ไม่สบาย ไม่เกื้อกูล เป็นอกุศล เรียกว่า ตัณหา

ตัณหา มุ่งประสงค์เวทนา และจึงต้องการสิ่งสำหรับเอามาเสพเสวยเวทนา หรือสิ่งที่จะปรนเปรอตัวตน ตัณหาอาศัยอวิชชาคอยหล่อเลี้ยง และให้โอกาส พัวพันเกี่ยวเนื่องอยู่กับเรื่องตัวตน เอาอัตตาเป็นศูนย์กลาง และนำไปสู่ปริเยสนา หรือการแสวงหา

2) ความพอใจ ชอบใจ ยินดี อยากรักใคร่ ต้องการ ที่ดีงาม สบาย เกื้อกูล เป็นกุศล เรียกว่า นันทะ

นันทะ มุ่งประสงค์อรรถะคือตัวประโยชน์ (หมายถึงสิ่งที่มีคุณค่าแท้จริงแก่ชีวิต คล้ายกับที่ปัจจุบันเรียกว่าคุณภาพชีวิต) และจึงต้องการความจริง สิ่งที่ดีงาม หรือภาวะที่ดีงาม นันทะก่อตัวขึ้นจากโยนิสมสึการ คือ ความรู้จักคิดหรือคิดถูกวิธี คิดตามสภาวะ และเหตุผล เป็นภาวะกลาง ๆ ของธรรมชาติไม่ผูกพันกับอัตตา และนำไปสู่อุตสาหะ หรือวิริยะ คือ ทำให้เกิดการกระทำ

พระพรหมคุณาภรณ์ (ปยุตฺโต) (2549: 496-498) กล่าวว่า การมีตัณหาหรือมีนันทะเป็นแรงจูงใจในการกระทำ ก่อให้เกิดผลในทางจริยธรรมหรือผลในทางปฏิบัติแตกต่างกันออกไปได้มาก กล่าวโดยสรุปคือ ตัณหาคือต้องการเสพ นันทะคือต้องการธรรมและต้องทำ สำหรับบุคคลผู้มีนันทะเป็นแรงจูงใจ ต้องการภาวะที่เป็นผลของการกระทำโดยตรง อันเป็นเหตุให้เขามีความต้องการทำ กล่าวคือ

1) ไม่ทำให้เกิดการทุจริต แต่ทำให้เกิดความสุจริต ความขยัน อดทน ความซื่อตรงต่องาน และแม้แต่ความซื่อตรงต่อเหตุผลที่เป็นไปตามกฎธรรมชาติ

2) ทำให้ตั้งใจทำงาน นำไปสู่ความประณีต ความดีเลิศของงาน เพราะนิสัยใฝ่สัมฤทธิ์ ทำให้จริงจัง เอาจาน และสู่งาน

3) ตรงข้ามกับความสับสนซับซ้อนในระบบ และการคอยจ้องจับผิดกัน จะมีความร่วมมือร่วมใจ การประสานงาน และการมีส่วนร่วม เพราะต่างมุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน มิใช่มุ่งสิ่งเสพเสวยเพื่อตน ที่จะต้องคอยถกถวยเกี่ยวแย้งชิงกัน

4) เนื่องด้วยการกระทำเป็นไปเพื่อผลของมันเอง ผลจึงเป็นตัวกำหนดหรือชี้บ่งปริมาณ และคุณภาพของงานที่เป็นเหตุของมัน ดังนั้น จึงย่อมเกิดความพอเหมาะพอดีระหว่างการกระทำกับผลที่พึงประสงค์ คือทำเท่าที่ภาวะซึ่งเป็นผลดีจะเกิดมีขึ้น เช่น กินอาหารพอดีที่จะสนองความต้องการของร่างกายให้มีสุขภาพดี โดยไม่ตกเป็นทาสของการเสพรส

1) แรงจูงใจภายในนี้มาจากความต้องการทางจิตวิทยา (Psychological needs) ที่ต้องการ ที่จะเป็นผู้ที่สมรรถภาพต้องการที่จะมีประสบการณ์ว่าตนเป็นที่ที่มีประสิทธิภาพ

2) แรงจูงใจภายในที่มาจากความต้องการที่จะเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง ต้องการที่จะเป็นผู้ริเริ่มกิจกรรมของตนเอง

3) แรงจูงใจภายในที่มาจากความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์ คือ มีแรงจูงใจที่จะเชื้ออาหารผู้อื่น มีความรู้สึกที่ผู้อื่นมีความสัมพันธ์กับตนอย่างบริสุทธิ์ใจ และต้องการที่ความสัมพันธ์กับตน

ทั้งนี้ แรงจูงใจภายใน เป็นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ประเภทหนึ่ง ที่มาจากความต้องการทางด้านจิตวิทยา ความต้องการเป็นอิสระ ความต้องการที่ที่มีความสัมพันธ์ ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ประสบความสำเร็จ พรรณี ช.เจนจิต (2545: 292-293) กล่าวว่า เราจะสังเกตเห็นว่าบุคคลที่เรารู้จักนั้น บางคนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง บางคนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ความแตกต่างของบุคคลทั้งสองพวกนี้ดูได้จากการทำงาน ลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเป็นผู้ที่มีความมานะบากบั่น พยายามที่จะเอาชนะความล้มเหลวต่าง ๆ พยายามที่จะไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง เป็นผู้ทำงานมีแผน เป็นผู้ตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง ส่วนลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จะเป็นผู้ที่ทำงานแบบไม่มีเป้าหมาย ตั้งเป้าหมายไปในวิถีทางที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว ตั้งระดับความคาดหวังไว้ต่ำ กลายเป็นคนท้อแท้เหนื่อยหน่ายไม่กล้าคิดไม่กล้าหวัง

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2550: 177) กล่าวว่า หลักที่ใช้ในการอบรมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีดังต่อไปนี้

- 1) สอนให้ผู้เรียนพิจารณา หรือศึกษาตนเองว่ามีจุดเด่น หรือความสามารถพิเศษอะไรบ้าง
- 2) ตั้งวัตถุประสงค์ในการทำงาน โดยคำนึงถึงความสามารถของตน
- 3) รู้จักใช้การเสี่ยงในความสำเร็จปานกลางคือไม่สูงเกินไปและต่ำเกินไป หรือไม่ง่ายหรือ

ยากจนเกินไป

- 4) รู้จักวางแผนงานเพื่อจะทำงานให้ประสบความสำเร็จ
- 5) รู้จักประเมินผลงานที่ทำ และใช้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อปรับปรุงงานให้ดีขึ้น

3. แนวคิดเกี่ยวกับการแนะแนวกลุ่ม

3.1 ความหมายของการแนะแนวกลุ่ม (Group Guidance)

จำเนียร ช่วงโชติ (2547: 339) ได้กล่าวว่า แนะแนวกลุ่ม หมายถึง การให้การแนะแนวแก่บุคคลหลาย ๆ คน ที่มีปัญหาและความต้องการคล้ายคลึงกัน ด้วยการช่วยให้แต่ละคนของหมู่หรือกลุ่มได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน อันจะเป็นแนวทางที่จะช่วยทำให้บุคคลเกิดความรู้ความเข้าใจ ตลอดจนเกิดความคิดในการที่จะแก้ปัญหา ตัดสินใจในปัญหาที่เขาประสบอยู่หรืออาจจะช่วยบุคคลที่อยู่ในกลุ่มหรือหมู่เดียวกันให้สามารถแก้ปัญหาได้ด้วย

ลักขณา สรวิวัฒน์ (2543: 339) ได้กล่าวว่า แนะแนวกลุ่ม หมายถึง การให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลหลายบุคคลที่มีปัญหา และความต้องการคล้ายคลึงกัน ทั้งนี้เพื่อเป็นการประหยัดเวลา ประหยัดแรงงาน และประหยัดค่าใช้จ่ายอีกด้วย นอกจากนี้ยังสามารถช่วยให้แต่ละคนในกลุ่มเดียวกันได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ซึ่งกันและกัน อันเป็นผลที่จะช่วยทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ตลอดจนเกิดความคิดในการที่จะแก้ปัญหา ตัดสินใจในปัญหาที่ตนประสบอยู่หรือสามารถช่วยป้องกันปัญหาทั้งหลายทั้งปวงอันจะพึงเกิดขึ้นในแต่ละคนอีกด้วย

จะเห็นได้ว่า การแนะแนวกลุ่ม หมายถึง การให้การแนะแนวแก่บุคคลหลาย ๆ คน ที่มีปัญหาและความต้องการที่คล้ายคลึงกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสบการณ์ร่วมกัน นำไปสู่การคิดเพื่อแก้ปัญหา และตัดสินใจได้

3.2 วัตถุประสงค์และคุณค่าของการแนะแนวเป็นกลุ่ม

จำเนียร ช่วงโชติ (2547: 340-341) วัตถุประสงค์และคุณค่าของการแนะแนวเป็นกลุ่ม มีดังนี้

1) การแนะแนวเป็นกลุ่ม ช่วยประหยัดเวลา แรงงาน และค่าใช้จ่าย เพราะเป็นการจัดให้กับผู้เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ ในหัวข้อปัญหาหรือการให้ข้อมูลต่าง ๆ ในเรื่องที่สามารถจัดเป็นหมู่ได้พร้อม ๆ กัน

2) การแนะแนวเป็นกลุ่มเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีการอภิปรายเกี่ยวกับปัญหา แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสบการณ์ และร่วมกันแก้ไขปัญหาในหมู่ผู้เรียนด้วยกัน อันเป็นการฝึกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และเคารพในสิทธิของผู้อื่น การฝึกให้ช่วยเหลือกัน การได้ทราบถึงปัญหาของผู้อื่น จะเป็นวิธีการที่ฝึกให้ผู้เรียนรู้ถึงความรับผิดชอบของการเป็นพลเมืองดี และการเป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่ม ซึ่งจะเป็นความสำคัญในชีวิตต่อไป

3) การแนะแนวเป็นกลุ่มนอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนได้มองเห็นปัญหาและร่วมกันค้นหาสาเหตุ และข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหานั้น ตลอดจนร่วมกันหาทางแก้ไขแล้ว ยังช่วยให้แก่นักเรียนได้ผ่อนคลาย ความวิตกกังวลใจหรือความทุกข์ที่ตนมีอยู่ จากการที่ได้ระบายออก และการได้ทราบว่ายังมีผู้อื่นที่มี ปัญหาหรือความคับข้องใจเหมือนกันตน หรือมากกว่า

4) การแนะแนวเป็นกลุ่ม ช่วยให้ความรู้ และรายละเอียดของข้อเท็จจริงต่าง ๆ แก่ผู้เรียนทั้งใน ด้านการศึกษา การอาชีพ และสังคม ในอันจะเป็นประโยชน์ต่อการแก้ปัญหา ต่อการปรับปรุงตนเอง และต่อการตัดสินใจเลือกอย่างฉลาด ดังนั้นความรู้ที่ควรจัดให้มีขึ้นในรูปของการแนะแนวเป็นกลุ่ม จึงควรพิจารณาจัดให้เหมาะสมเป็นไปตามความต้องการ และธรรมชาติของผู้เรียนในวัยต่าง ๆ ใน สถาบันการศึกษา

5) การแนะแนวเป็นกลุ่ม จะช่วยพัฒนา เจตคติและคุณค่าให้เป็นที่ต้องการ ตามที่สังคมได้ กำหนดขึ้น ให้แก่ผู้เรียน ในด้านคุณค่าทางศีลธรรม ความเคารพในสิทธิของผู้อื่นและการช่วยให้ บุคคลเข้าใจและยอมรับความจริง

6) การแนะแนวเป็นกลุ่ม ช่วยเชื่อมโยง ผู้สอน ผู้แนะแนว และผู้ให้คำปรึกษา ได้มีโอกาส เกี่ยวข้องกับผู้เรียนอย่างใกล้ชิด ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในด้านการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และช่วย ให้ได้รู้จักผู้เรียนและความต้องการของผู้เรียนแต่ละคนได้ดีขึ้น สำหรับการช่วยเหลือแนะแนวทาง ผู้เรียนต่อไป

7) การแนะแนวเป็นกลุ่ม เป็นการปูพื้นฐานสำหรับให้มีการให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียนเป็น รายบุคคลต่อไป เพราะจากกิจกรรมแนะแนวเป็นหมู่จะช่วยให้มองเห็นปัญหาและความต้องการของ ผู้เรียน ได้ชัดเจนและมากขึ้น การแนะแนวเป็นกลุ่มที่สมบูรณ์จริง ๆ จะช่วยเป็นรากฐานของการให้ คำปรึกษาผู้เรียนเป็นรายบุคคล ประสบผลสำเร็จได้รวดเร็วขึ้น ทั้งนี้เพราะผู้เรียนได้เรียนรู้การรู้จักและ เข้าใจตนเอง ตลอดจนมีความพร้อมในด้านต่าง ๆ อย่างพอเพียง อันเนื่องจากการได้เข้าร่วมใน กิจกรรมต่าง ๆ

8) การแนะแนวเป็นกลุ่มช่วยให้ผู้เรียนรู้จักและเข้าใจตนเอง รู้ขอบเขตความสามารถของตน ในด้านต่าง ๆ และได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติจนเกิดความชำนาญอันเนื่องจากการเข้าร่วมในกิจกรรมแนะ แนวเป็นหมู่

9) การแนะแนวเป็นกลุ่ม อาจสามารถใช้เป็นทางบำบัดรักษา และใช้เป็นทางนำไปสู่การ รักษาความผิดปกติที่เกิดขึ้น ในด้านการปรับตัวและบุคลิกภาพของผู้เรียนไปด้วย

3.3 วิธีการและกิจกรรมที่ใช้ในการแนะแนวเป็นกลุ่ม

จำเนียร ช่วงโชติ (2547: 341-344) วิธีการและกิจกรรมที่ใช้ในการแนะแนวเป็นกลุ่ม ดังนี้

3.1. วิธีการให้ความรู้และรายละเอียด มีดังนี้

3.1.1 การบรรยาย การสอน การชี้แจง หรือ การปาฐกถา ทั้งหมดนี้จัดเป็นวิธีการให้ความรู้ และข้อเท็จจริงอย่างหนึ่ง แต่โดยที่ผู้ฟังมีโอกาสน้อยมากในการมีส่วนร่วม

3.1.2 การให้ลงมือกระทำ เป็นการเรียนรู้ด้วยการกระทำจริง ๆ จึงหนักไปในภาคปฏิบัติ วิธีการนี้จะฝึกให้ทำเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มก็ได้

3.1.3 การอภิปรายเป็นกลุ่ม เป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และความคิดเพื่อที่จะเรียนรู้ และเพื่อที่จะแก้ปัญหาร่วมกัน ในการอภิปรายที่ดี จะต้องเปิดโอกาสให้สมาชิกทุกคนได้มีส่วนร่วมมากที่สุด มีความรู้สึกถึงความรับผิดชอบร่วมกัน มีความรู้สึกเป็นกันเอง และมีอิสรภาพในการแสดงออกซึ่งความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างเต็มที่

3.2 การให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นหมู่พวก โดยวิธี

3.2.1 ปรัชญาหารือร่วมกัน

3.2.2 อภิปรายร่วมกัน

3.2.3 แบ่งหมู่กันทำงานตามหัวข้อที่กำหนดให้

3.2.4 ใช้วิธีการต่าง ๆ ของขบวนการหมู่พวก เช่น การอภิปรายเป็นกลุ่ม การอภิปรายเป็นคณะ การประชุมปฏิบัติงาน การประชุมคณะกรรมการ การสาธิต การรายงาน การโต้วาที การสัมมนา เป็นต้น

3.3 กิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบในการแนะแนวกลุ่ม ได้แก่

3.3.1 การจัดทัศนศึกษาหรือการพาผู้เรียนไปศึกษานอกสถานที่ การจัดทัศนศึกษา เป็นการพาผู้เรียนไปศึกษาหาความรู้โดยตรงจากโรงงานอุตสาหกรรมสถานที่ประกอบอาชีพ สถานที่ศึกษาต่อและที่ที่ให้ความรู้ต่าง ๆ อันเป็นการช่วยให้ผู้เรียนสนใจเข้าใจวัตถุประสงค์ เรียนรู้ที่จะสังเกต และวิธีการในการศึกษา เพื่อให้ได้ประโยชน์อย่างเต็มที่ ภายหลังทัศนศึกษาแล้ว ควรให้ผู้เรียนเขียนรายงานส่ง และจัดให้มีการอภิปรายผลจากการไปทัศนศึกษานั้น ๆ ด้วย

3.3.2 การจัดการประชุมใหญ่ ห้องประชุมของโรงเรียน สามารถใช้จัด โปรแกรมให้ความรู้ รายละเอียดที่ผู้เรียนสนใจในด้านต่าง ๆ และเป็นที่ยอมรับกิจกรรมแนะแนวกลุ่มได้เป็นอย่างดี ทั้งในด้านการศึกษาอาชีพและการปฏิบัติตนในสังคม ในการจัดให้ความรู้และรายละเอียดต่าง ๆ นี้ อาจมองให้เจ้าหน้าที่แนะแนวของสถาบันการศึกษาทำงานร่วมกับคณะกรรมการของสถาบันการศึกษาเป็นผู้

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในประเทศ

กิตณา วชิโรภาสภรณ์ (2548) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อเพิ่มแรงงูใจภายในด้านเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2547 มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการให้ปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อเพิ่มแรงงูใจภายในด้านการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2547 มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ กลุ่มทดลองได้รับการฝึกโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม กลุ่มควบคุมเรียนในชั้นเรียนตามปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แบบวัดแรงงูใจภายในด้านการเรียน และ โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทำการทดลอง 10 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที การทดลองแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำประเภทหนึ่ง ตัวแปรระหว่างกลุ่ม และหนึ่งตัวแปรภายในกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลอง กับระยะเวลาการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ในกลุ่มทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยแรงงูใจภายในด้านการเรียนระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คะแนนเฉลี่ยแรงงูใจภายในด้านการเรียน ในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คะแนนเฉลี่ยแรงงูใจภายในด้านการเรียนในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลแตกต่างกัน

สุภากร อธิธิโชติ (2548) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของกระบวนการกลุ่มที่มีต่อแรงงูใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพุทธรังสีพิบูล ฉะเชิงเทรา การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการใช้กระบวนการกลุ่มที่มีต่อแรงงูใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีคะแนนแรงงูใจภายในในการเรียนรู้ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 สอบถามความสมัครใจได้ 34 คน และทำการสุ่มอย่างง่ายมา จำนวน 12 คน แล้วใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง ได้รับการฝึกกระบวนการกลุ่ม จำนวน 6 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 6 คน การทดลองแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำประเภทหนึ่งตัวแปรระหว่างสุ่มกลุ่ม และหนึ่งตัวแปรภายในกลุ่ม และทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีนิวแมน-คูลส์ ผลการวิจัยพบว่า

วิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลองมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่ได้รับการฝึกกระบวนการกลุ่มมีแรงงูใจภายในในการเรียนรู้ ในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการฝึกกระบวนการกลุ่มมีแรงงูใจภายในในการเรียนรู้ ในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัย พบว่า การพัฒนาแรงงูใจภายใน โดยเทคนิคการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และเหตุผล และการะบวนการกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนได้รับการฝึกกระบวนการกลุ่มมีแรงงูใจภายในในการเรียนรู้ และรู้จักพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และเหตุผล สามารถนำมาใช้เพื่อเสริมสร้างแรงงูใจภายในได้

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Nolen (1988) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงงูใจภายใน และใช้เทคนิคการเรียนรู้ในการอ่านเนื้อเรื่องสำหรับเด็กนักเรียน เกรด 8 ผลการวิจัยพบว่า แรงงูใจภายในก่อให้เกิดแรงผลักดันด้านการเรียนรู้ หรือความเข้าใจด้วยการเสาะแสวงหาของตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้คุณค่า และใช้วิธีการประมวลผลอย่างซับซ้อน เช่น การเน้นการปฏิบัติงาน ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการใช้เทคนิคการประมวลผลที่ไม่ซับซ้อน

Graham&Golan (1991) ได้ศึกษาสถานะแรงงูใจภายในที่กำหนดไว้ โดยให้ความสำคัญกับเรื่องงาน และเรื่องตนเอง จากการศึกษาพบว่า ไม่สามารถแยกความแตกต่างในเรื่องความจำของนักเรียนเมื่อใช้การประมวลผลที่ผิวเผิน เช่น การจดจำคำสัมผัส แต่เมื่องานนั้นให้นักเรียนจำคำที่มีความหมายจากประโยค นักเรียนกลุ่มที่เน้นเนื้อหาสาระของงาน มีผลของการปฏิบัติงาน ได้ดีกว่า

ผลการวิจัย พบว่า แรงงูใจภายในก่อให้เกิดแรงผลักดัน โดยให้ความสำคัญกับเรื่องงาน และเรื่องตนเอง เกิดแรงผลักดันด้านการเรียนรู้ ความเข้าใจด้วยการเสาะแสวงหาของตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้คุณค่า